

De ziel van Europa en de slachtoffers van vlucht en verdrijving Positiebepaling van het bestuur en de gevolmachtigde bij de regering van de Bondsrepubliek Duitsland

In Europa verspreidt zich een angstaanjagende mentaliteit: eigen belangen worden geplaatst boven de bescherming van mensen die bescherming zoeken in levensbedreigende nood. Eigen comfort en rijkdom zijn belangrijker dan de mensenrechten. Het recht op asiel is uitgehold. Europa heeft nooit eerder sinds de Tweede Wereldoorlog zijn eigen waarden en die van de internationale gemeenschap op zo een manier willen opgeven.

In Duitsland en Europa vinden mensen het tegenwoordig onredelijk om vluchtelingen en ontheemden te beschermen. Ze maken zich zorgen over het leven in hun land. Sommigen proberen de indruk te wekken dat zij zelf de echte slachtoffers van de vlucht en verdrijving zijn, omdat hun levensstandaard en de "Christelijke Westen" worden bedreigd. De daadwerkelijke slachtoffers zullen steeds vaker merken dat ze worden afgewezen of aangeklaagd voor asielmisbruik.

Dit is in strijd met het evangelie van de liefde van God, dat op alle mensen van toepassing is, en bovendien vindt het onterecht plaats. Als gevolg van de verschrikkingen van twee wereldoorlogen, ontstond de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, door de Verenigde Naties in 1948 besloten. Het principe is dat menselijke waardigheid en mensenrechten universeel gelden voor elk mens en onvervreemdbaar en ondeelbaar zijn. De verklaring ademt de geest van een wereldwijde op welzijn georiënteerde wereldorde en zet een wereldwijde standaard voor humaniteit. Van deze verklaring afgeleid is artikel 16 van de Duitse grondwet. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 1950 heeft deze claim omgezet in Europese wetgeving. Waar mensen vluchten voor omstandigheden die niet aan deze norm van de mensenrechten voldoen, doen ze dat terecht! Als christenen weten we dat het Bijbelse gebod van naastenliefde en in de allerlaatste God zelf deze bescherming eist.

De Europese gemeenschap is momenteel echter bezig met het verbreken van deze wereldwijde en gefundeerde consensus van wetten en waarden. Hoewel wij kennis hebben van de crises en de onmenselijke omstandigheden waaruit mensen gevlucht zijn, is Europa van plan zich te onthouden van steun en de problemen buiten zijn grenzen te houden. Het huidige Duitse en Europese asielbeleid is niet langer bedoeld om in de eerste plaats de bescherming van vluchtelingen te dienen, maar de bescherming van de eigen grenzen. Dat is inhumain. Grensbescherming is in wezen een legitieme zorg. Het isolement tegen vluchtelingen in elementaire nood is echter onmenselijk.

Europa staat op het punt zijn ziel te verkopen. Een verandering van richting is dringend nodig. Alles moet in het werk worden gesteld om het wereldwijde welzijn op een zodanige manier op het oog te houden, dat de mensenrechten wereldwijd gelding verschaft wordt. In plaats van onze ogen en grenzen te sluiten tegen gedeeltelijk onnoemelijk leed moet het doel van politieke planning en uitvoering zijn om te voldoen aan internationale humanitaire normen en moedig de doelstellingen van de VN voor duurzame ontwikkeling op te pakken. Zolang deze niet worden bereikt, moet Europa op zijn minst bescherming bieden aan degenen wier leven bedreigd is door vlucht en verdrijving.

Wustermark, 29 juni 2018

Christoph Stiba
President namens het bestuur

Peter Jörgensen
Gevolmachtigde bij de regering van de
Bondsrepubliek Duitsland

Inofficiële vertaling: Johannes Welschen, Evangelische Broedergemeente